

"בחזיתו להרכיב משקפיים ורוחיים"

"תשוקה את תשוקה, וצילום זה מה שרציתי לעשות." בירן | צילום: יעל טנדלור

"דטרו מדורתי, זה הכריים שחיכיתי לו." הירקון 96

"רק תמונה אחת תהיה הרגע המנצח." יוניס על כבל חשמל | צילומים מתוך התערוכה: עידו בירן

רואה יופי

עידו בירן זנח את עולם האדריכלות למען המצלמה, אהבת נעוריו • אחרי שתיעד 250 שלטי רחוב הוא מציג תערוכה חדשה ובה נראים בעיקר הצדדים הזוהרים של תל אביב

האינסטרנט של כשהחליט להעלות את התערוכה עמד בירן לפני החלטה הקשה ביותר של אסון: איזו מהתמונות במוצרי "אני מקריין שיש לפורשית הזה כ-250 תמונות", הוא אומר, "מצד אחד רציתי לתלות את תלונן, מצד שני זה לא ריאל". לבסוף הוא מצא דרך לבלוט את העונה ולהשאיר אותה שלמה.

"החלטתי לשתף את הקהל בהחלטה", הוא מפרט. "על קיר אחד תלינו כמה תמונות כגודל מלא סתור מן העצמי, ועל קיר אחר ריכתי עשרות תמונות כגודל גלריה ומתחתיהן השאפתי מסטס להרכיב מברקה לכל מי שהגיע הייתה הדמנות להפסיק איזו עוד תמונה תוגדל ותהיה מוצגת בפני עצמה על קיר".

בירן ניהל תמיר רומן עם הצילום אבל הוא לא היה האהבה הראשונה שלו רווקא. "רוחב הילדות שלי החזק פתי מצלמת וידאו ישנה", הוא נזכר. "בימימי עשיתי סרטונים, אבל בעיקר נהניתי לצלם אתם".

בגיל 18 עזב את הרצליה שבה גודל וגדל ועבר לתל אביב, לשרותו הצבאי ביחידת ההמסטה של חיל המודיעין. "באופן רשמי, את הלימוד המקצועי של צילומי סטילס עשיתי רק אחרי הצבא, כקרס של עשרה מפגשים. ואת בעצם הייתה החכשרה שלי בצילום", נזכר בירן. "הביתן התחולתי שלי באמת היה קולטני. זה היה גם התואר הראשון שלי באוניברסיטת תל אביב. התואר השני שלי היה באר ריכילת באוניברסיטת UCLA בלוס אנג'לס".

בשלב הזה בחייו התמסר בירן ללימודי האדריכלות ולקח מסך מסך מהמצלמה. "ברבעי אני מבין שאחת הסיבות למה שקרה לי היא שלום אנג'לס היא לא עיר ירידותי לצלמי רחוב. זאת עיר שמקומות להנהגה ועדיף לא לצלם ולנהוג באותו הזמן", הוא צחק.

רק אחרי שחזר לארץ ועבר זמן מה כמסדר אדריכי לים, קראה לו המצלמה והוא חזר אליה. "זה לא באמת קרה ברגע אחד", הוא מסביר. "הייתה לי אחריית בחבור שבה עבדתי, והאמת היא שמסביב נים להוריד אותי מהרעיון שאחזק את עולם האדריכלות לשיבה צילום רחוב. כמה שעוד לא הייתי לא עבדתי אחתי ביר. אבל תשוקה את תשוקה, וצילום זה מה שביצתי לעשות".

קריצה קטנה לגומת

זמן רב לפני שנתלו התמונות על קירות הרביעית פלורנטינו הן הצטברו בעמוד הפייסבוק והכשנון

לנהוג או לצלם?

לחיות צלם רחוב זה אומר להיות מסוגל, סני, פתוח לכל מה שיגיע בלי שבהכרח יהיה יעד מסוים. זה לצאת בבוקר מהבית ולעלות על קו האוטובוס הראשון שמגיע, לא משנה לאן הוא נוסע, אומר עידו בירן, 36, שתמונתו "ארובו מואיקס" הוצגה בגלריה במחצת הרביעית פלורנטינו תינצל מחר.

התערוכה של בירן היא תוצר של פרויקט שהוא עובד עליו במשך שנתים ונקרא "תל אביב". כפי ורויקס הוא מבקש להשאיר את הוויי ברובות העיר ודרך ערשת המצלמה. "מרויקס התחיל ככלל בשלטי רחובות", נזכר בירן. "קנתי סולם ישן והחלטתי שאני רוצה לצלם את שלטי הרחובות מהנהגה שלהם".

מרויקס ורויקס שלמי רחוב? "שלטי רחוב הם אלמנט של אמנות רחוב, משהו שטאפיון רק את הרחובות של תל אביב בייחודיות שלהם. בין השאר גיליתי כמה מי הם האנשים שאחרי שטות הרחובות".

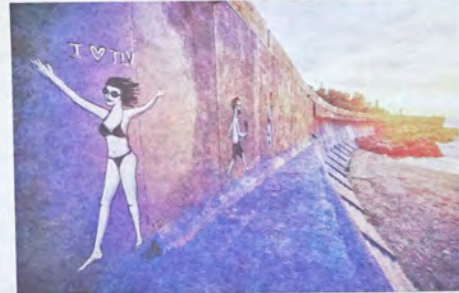
לאחר שצילם 250 שלטים ירד בירן מהסולם והתחיל לצלם את הסביבה האורבנית שמסביב לעמודי השלטים. "מחור צלם רחוב יש הרבה אלמנטים שאני רוצה לצלם בעיר. בניינים, רחובות, אנשים, חיות השירה לא תינמר".

אך וירעיהם מה הרגע האלקסיקו "פשוט וירעיהם כשרגע הקסם סרתי. יש לי למשל תמונה של המבנה ברוחב הירקון 96 שמסביבתי את חזי חזי קפת מינה, קפת שמאלה, אבל המפריים היו באמת די רומים. אבל או עברה אותה פיאט ארומה ואידיקית. באותו הרגע ורעתי שההפריים שחיכיתי לו, השילוב של השריר בזמן מודרני".

למעשה אתה יושב ומבטח. "כן ולא. השיטה שלי היא קודם כולל להגדיר פריים ואחר כך לתת להתרחשות ליצור את התמונה. ציי למתי למשל את הרושני 12 ורעתי שאני רוצה לצלם את החלק הרחבני של בית הקפה שאנשים יושבים בו בזמן אנשים ומכוניות תולפים כפריים. כסף הקליק הארוב עליי היה ורויקס הירקנית הלא

"חלק מפייסבוק עירונ". גל בים

ר" להיות צלם רחוב זה אומר שבהכרח יהיה יעד מסוים. זה לצאת בבוקר מהבית ולעלות על קו האוטובוס הראשון שמגיע, לא משנה לאן הוא נוסע"

רואה יופי

עידו בירן זנח את עולם האדריכלות למען המצלמה, אהבת נעוריו • אחרי שתיעד 250 שלטי רחוב הוא מציג תערוכה חדשה ובה נראים בעיקר הצדדים הזוהרים של תל אביב

האינטסגרם שלו. כשהחליט להעלות את התערוכה עמד בירן לפני החלטה הקשה ביותר של אמן: איזו מהתמונות לבחור? "אני מעריך שיש לפרויקט הזה כ־250 תמונות", הוא אומר. "מצד אחד רציתי לתלות את כולן, מצד שני זה לא ריאלי". לבסוף הוא מצא דרך לאכול את העוגה ולהשאיר אותה שלמה.

"החלטתי לשתף את הקהל בהחלטה", הוא מפתיע. "על קיר אחד תלינו כמה תמונות בגודל מלא שבהן ע"ל בעצמי, ועל קיר אחר ריכתי עשרות תמונות בנגר רל גלויה, ומתחתיהן השארתי מקום להרכיב מרבקה. לכל מי שהגיע הייתה הזדמנות להשפיע איזו עוד תמונה תוגרל ותהיה מוצגת בפני עצמה על קיר".

דמוקרטי מפורך. אך הקהל הציב חזו? "גיליתי שברגע שהקהל מעורב הוא מתעמק יותר בתמונות. זה כנראה נתון לחושה של משימה ואחריות. לא תמיד התבחרתי לבחירה של הקהל, אבל זו הדרך שהחלטתי ללכת בה".

יש אלמנט כלשהו שחורר על עצמו בבחירת הקהל? "אפשר לראות שהתמונות האהובות ביותר הן אלה שיש בהן ים".

מלבד השתתפות הקהל יש לקיר הגלויות גם מטרה נסתרת. שמה של התערוכה הוא מעין קריצה לאמן נחום גוטמן ולעבודות הפסיפס שלו שמספרות סיפוריה של תל אביב. "העבודות של גוטמן מספרות מה שאני שאפת לעשות כשהחלטתי להציג אוסף של תמונות מוקטנות, לעומת תלייה של רק עשר תמונות בנפרוד. זה בלתי אפשרי להעביר את הסטגוניות של תל אביב בצורה הזאת. ככה אני מרגיש לגבי הפ"רויקט הזה", מסביר בירן.

בכל התמונות שלך תל אביב מוצגת בעיר אורדת אוטומטית. יש סיבה בבחירת שלא לצלם גם את הח"לקים הפחות זוהרים של העיר?

"כרגע אני נחמד להרכיב סוג של משקפיים ורורים. נחז לי כד. באינסטינקט אני נמשך אוטומטית לצד היפה של העיר, אולי אפילו במקומות שאחרים לא רואים בהם את היופי".

אופיינית ממכונות לצד רצף נדיר של סימון חכול לבן. זה אחר הברבים היפים בצילום דיגיטלי. אני יכול להקליק עשרות פעמים, אבל רק תמונה אחת תהיה הרגע הנמצח".

לנהוג או לצלם?

בירן ניהל תמיד רומן עם הצילום, אבל הוא לא היה האהבה הראשונה שלו רווקא. "רוב הילדות שלי החוו קתי מצלמת וידאו ישנה", הוא נזכר. "בימתי עשרות סרטונים, אבל בעיקר נהניתי לצלם אותם".

בגיל 18 עזב את הרצליה שבה נולד וגרל ועבר לתל אביב, לשירתו הצבאי ביחידת ההסרטה של חיל המודיעין. "כאופן רשמי, את הלימוד המקצועי של צילומי סטילס עשיתי רק אחרי הצבא, בקרס של עשרה מפגשים. זאת בעצם הייתה ההכשרה שלי בצילום", נזכר בירן. "הכוון התחלתי שלי באמת היה קולנוע. זה היה גם התואר הראשון שלי באוניברסיטת תל אביב. התואר השני שלי היה באר"כילכות באוניברסיטת UCLA בלוס אנג'לס".

בשלב הזה בחייו התמסר בירן ללימודי האדריכלות ולחק פסק זמן מהמצלמה. "ברבער אני מבין שאחת הסיבות למה שקרה לי היא שלום אנג'לס היא לא עיר יידידותית לצלמי רחוב. זאת עיר שמועדת לנהיגה, ורעידה לא לצלם ולנהוג באותו הזמן", הוא צוחק. "רק אחרי שחזר לארץ ועבר זמן זמן כמשרד אדריכ"לים, קראה לו המצלמה הוא חזר אליה".

"זה לא באמת קרה ברגע אחד", הוא מסביר. "הייתה לי אחריות בתורה שבה עבדתי, האמנת היא שמסביב ניסו להוריד אותי מהרעיון שאעזוב את עולם האדריכ"לות לטובת צילום רחוב, כטח כשעוד לא הייתה לי עבודה אחת ביד. אבל תשוקה זאת תשוקה, וצילום זה מה שרציתי לעשות".

קריצה קטנה לגוטמן

זמן רב לפני שנתלו התמונות על קירות רביעיית פלורנטין הן הצטבחו בעמוד הפייסבוק ובחשבון

"להיות צלם רחוב זה אומר להיות ספוגי טני, פתוח לכל מה שיגיע בלי שבהכרח יהיה יעד מסוים. זה לצאת בבוקר מהבית ולעלות על קו האוטובוס הראשון שמגיע, לא משנה לאן הוא נוטע", אומר עירו בירן, 36, שתערוכתו "אורבן מואקס" המוצגת בגלריה כמתחם רביעיית פלורנטין תינצל מחר.

התערוכה של בירן היא תוצר של פרויקט שהוא עובר עליו במשך שנתים ונקרא "תל אביב". בפ"רויקט הוא מבקש לחשוף את היופי ברחובות העיר דרך עדשת המצלמה. "הפרויקט התחיל ככלל בשלטי רחובות", נזכר בירן. "קניתי סולס ישן החללתי שאני רוצה לצלם את שלטי הרחובות מהגובה שלהם".

מדוע ורוקא שלטי רחוב? "שלטי רחוב הם אלמנט של אמנות רחוב, משהו שמאפיין רק את הרחובות של תל אביב ביחודיות שלהם. בין השאר גיליתי ככה מי הם האנשים מאחורי שמות הרחובות".

לאחר שצילם 250 שלטים ירד בירן מהסולם והת"חיל לצלם את הסביבה האורבנית שמסביב לעמודי השלטים. "בתור צלם רחוב יש הרבה אלמנטים שאני יכול לצלם בעיר. בניינים, רחובות, אנשים, חיות. הרשימה לא תיגמר".

איך יודעים מה הרגע להקליק?

"פשוט יודעים שברגע הקסם קורה. יש לי למשל תמונה של המבנה ברחוב הירקון 96 כשמכונית אדר"מה חולפת לידו. באותו יום צילמתי אולי 50 תמונות. חזתי קצת ימינה, קצת שמאלה, אבל הפריימים היו באמת רי זרומים. אבל אז עברה אותה פיאט ארומה ואייקונית. באותו הרגע ידעתי שזה הפריים שחיכיתי לו, השילוב של היטרו בוזמן מודרני".

למעשה אתה יושב ומחכה?

"כן ולא. הישיבה שלי היא קודם כולל להגדיר פריים ואחר כך לתת להתרחשות ליצור את התמונה. צי"למתי למשל את הרוטישילד 12 יודעתי שאני רוצה לצלם את החלק הרוטישילד של בית הקפה כשאנשים יושבים בו בוזמן שאנשים ומכונות חולפים בפריים. בסוף הקליק האהוב עליי היה דווקא הריקנות הלא

• • •
• • •
"להיות צלם
רחוב זה אומר
להיות ספונטני,
פתוח לכל
מה שיגיע בלי
שבהכרח יהיה
יעד מסוים.
זה לצאת
בבוקר מהבית
ולעלות על
קו האוטובוס
הראשון
שמגיע, לא
משנה לאן הוא
נוסע"